

Arrest

nr. 302 203 van 26 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 06 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P. HEYVAERT en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 1 augustus, dient op 2 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 30 januari 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 29 augustus 2023.

1.3. Op 19 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 23 oktober 2023 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, soenniet en Pashtun te zijn. U bent geboren in Kuz Bahar in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. U woonde er tot 2017 en verhuisde dan omwille van moeilijkheden naar Pachayano Kalay bij het district centrum. Uw ouders zijn Z. M. en Z. G. en u heeft twee broers en 4 zussen. Uw vader is vermist sinds de val van Afghanistan. Hij heeft gewerkt als chauffeur van een watertanker voor de Amerikanen en toen dat contract afliep in werd hij chauffeur van de commandant. Toen de overheid in Afghanistan viel, wilde hij geëvacueerd worden. Hij ging daarom zijn documenten halen en sindsdien hebben jullie niks van hem vernomen. U ging naar school tot de 9e graad en begon daarna te werken in een workshop waar u tractors repareerde. Dit deed u twee en een half jaar en daarna maakte u deel uit van een opstandsbeweging tegen de taliban, die gesteund werd door de NDS (National Directorate of Security). Tijdens die periode was er een aanval op één van de controleposten van de beweging, Qari Omar post genaamd. Tijdens de aanval kwamen acht collega's alsook twee talibanleden om het leven. De twee talibanleden waren van uw dorp, dus begon de overheid met huiszoekingen. Tijdens die huiszoekingen kwam één taliban lid om het leven, I. K., de neef van uw vader. Omdat u met de opstandelingen werkte dachten ze dat u er iets mee te maken had en beschuldigden ze u en uw vader. Tien dagen na de dood van I.K. kwam uw oom terug van het dorp, waar jullie nog gronden hadden, naar het districtscentrum. Tussen het dorp en de bazaar is een rivier en toen hij daar was werd hij gedood. Sinds zijn dood werden de problemen erger voor u en nadat u nog 10 dagen was blijven werken vertrok u uiteindelijk uit Afghanistan.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 2 augustus 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: u en uw ooms taskara, het rijbewijs van uw vader, uw werkkaart, een werkbadge van uw vader, een dreigbrief van de taliban, een certificaat en appreciatie brief van uw vader, foto's van uw oom en een foto van uzelf met uw collega's van de opstandsbeweging.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u van uw job als deelnemer van een opstandsbeweging, geen enkele melding maakte bij de DVZ. Op de vraag waarom u het niet vermeldde antwoordde u dat u niet wist of u documenten kon bemachtigen om het te bewijzen en het daarom dus nog niet vermeld had (CGVS, p.7). Gewezen op het belang van een volledige verklaring, ook zonder bewijs, antwoordde u dat u in het begin niet veel wist en dat men u had gezegd dat wanneer u geen bewijs had u er niet over moest praten (CGVS, p.7). Het is echter niet aannemelijk dat het ontbreken van bewijs, waarvan u wist dat het bestond, u zou tegenhouden om uw volledige vluchtverhaal te doen bij de DVZ, des te meer omdat de job die u toen niet vermeldde, de reden van uw problemen en vertrek blijkt in het onderhoud op het CGVS (CGVS, p8).

Dat u deze documenten dan ook slechts 10-15 dagen voor uw onderhoud op het CGVS ontving omdat u er dan pas naar vroeg (CGVS, p.16) is in samenhang met uw hierboven beschreven verklaringen niet

logisch. Gezien u verklaarde dat u geen verklaringen wilde afleggen waarvan u geen bewijs had, maar wel wist dat u thuis verschillende documenten had, zou het vanzelfsprekend zijn deze zo snel mogelijk te verzamelen. Gezien het volgens uw verklaring 13 maanden duurde tot u België bereikte (CGVS, p. 4), en u onderweg contact had met uw familie, aangezien uw moeder u in Turkije op de hoogte bracht over de verdwijning van uw vader (CGVS, p.15), kan er van uitgegaan worden dat u, gezien het belang dat u aan de documenten hecht, eerder pogingen zou ondernomen hebben om deze documenten te verkrijgen. Dat u verder in België arriveerde op 1 juli 2022 en slechts een jaar later, op het moment dat u weet krijgt van uw onderhoud op het CG op 29 augustus 2023, (CGVS, p.16), uw moeder vraagt om deze documenten, houdt dan ook geen steek.

Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag bovendien ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielpcedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. U bent immers zelf verantwoordelijk voor het brengen van uw werkelijke asielmotieven. De vaststelling dat u wat dit betreft in gebreke bent gebleven en u heden volledig nieuwe asielmotieven aanbrengt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het geheel van uw verklaringen omtrent de beroepsactiviteiten van uw vader te vaag en te beperkt bleven. U weet niet hoe uw vader chauffeur werd voor een watertanker van de Amerikanen, wie zijn collega's of oversten waren en heeft geen kennis over de inhoud van zijn job toen, ondanks het feit dat u bij de DVZ verklaarde soms te werken voor uw vader en soms in zijn plaats reed (vragenlijst DVZ, p.7). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u dat niet had gezegd, maar dat uw vader soms naar het dorp kwam met de tanker om het water van Malik Said Preha te vullen en u dan naar hem ging om hem te zien (CGVS, p. 11). Dat men op de DVZ iets anders zou genoteerd hebben dan hetgeen u verklaarde is een loutere blote bewering.

Volgens uw verklaringen werkte uw vader na zijn job voor de Amerikanen voor het Afghaanse leger, waar hij chauffeur was voor de commandant van de basis. Gevraagd naar namen van collega's, gaf u aan enkel de naam van zijn commandant te kennen. U verklaarde dat zijn collega's wel langskwamen maar dat hij er geen nauwe band mee had maar dat de commandant u groette wanneer hij langskwam en u daarom wel zijn naam kende (CGVS, p.12). Wanneer u verder in het onderhoud gevraagd werd of er niemand anders in de auto zat met uw vader en de commandant, antwoordde u dat dat natuurlijk wel zo was. Gevraagd naar hun namen aarzelde u eerst dat het niet altijd dezelfde personen waren maar verschillende mensen. Uiteindelijk slaagt u er toch in de namen te geven van 2 personen die soms met hem meekwamen (CGVS, p.14). Gevraagd waarom u deze namen niet eerder noemde wanneer het u gevraagd werd gaf u aan dat zoveel mensen met hem werkten en u ze onmogelijk allemaal kon noemen (CGVS, p.14). U werd echter nooit gevraagd ze allemaal te noemen en het is dan ook frappant dat u degene die u kende, niet vermeldde wanneer het u gevraagd werd. Uw advocaat merkte op dat woorden als collega verkeerd begrepen kunnen worden omwille van culturele verschillen en het hoogstwaarschijnlijk niet uw bedoeling was deze namen niet te geven wanneer het u gevraagd werd (CGVS, p.23). Uit het onderhoud blijkt echter nergens dat u de betekenis van het woord collega verkeerd of niet verstaan zou hebben. U antwoordde dat u enkel de commandant kende en gebruikte zelf het woord collega wanneer u aangaf dat deze wel kwamen maar u er nooit mee praatte (CGVS, p.12). Ook later in het onderhoud, wanneer u het heeft over uw vaders verdwijning geeft u aan dat zijn collega's en zijn commandant op de vlucht waren (CGVS, p.15). Ten slotte had u het ook over uw eigen collega's wanneer u uw vluchtrelaas beschreef (CGVS, p.16) en er later vragen over beantwoordde (CGVS, p. 18). Dat u de betekenis van het woord collega niet zou kennen of verkeerd geïnterpreteerd zou hebben omwille van culturele verschillen, is dus onwaarschijnlijk.

Verder is het onaannemelijk dat uw vader nooit eerder problemen had omwille van zijn werk (CGVS, p.14). U gaf aan dat uw vader in uw regio gestationeerd was en gaf tevens ook aan dat er verschillende leden van de taliban in uw dorp woonden. Daarnaast verklaarde u zelf dat de mensen in het dorp wisten wat zijn beroep was (CGVS, p.14). Bovendien gaf u aan dat taliban leden in uw dorp langskwamen en mensen bedreigden bijvoorbeeld wanneer iemands vader voor de overheid werkte (CGVS, p.9). Dat u vader dus nooit eerder problemen kreeg omwille van zijn job, zonder enige voorzorgsmaatregelen te nemen, is niet plausibel. U gaf aan dat jullie in het verleden wel eens moesten verhuizen omwille van de job van uw vader, echter bleven jullie in hetzelfde district, en gaf u aan dat ook daar de controle van de overheid zienderogen verminderde (CGVS, p.9). Volgens het EASO rapport van juni 2021, was de dominantste kracht in de provincie Khogyani de taliban, met enkel ANDSF aanwezigheid in het district centrum, hetgeen uw geloofwaardigheid nog verder ondermijnt.

Daarnaast gaf u aan dat uw vader zijn uniform niet meebracht naar huis, behalve één keer om het te wassen en u het dus zo zag (CGVS, p.12). Het is echter onwaarschijnlijk dat uw vader één maal zijn uniform zou meebrengen naar huis om het te wassen terwijl hij dat anders altijd op het werk liet wassen of veranderde voor een nieuw (CGVS, p. 12). Gevraagd of het niet gevaarlijk was om zijn uniform mee te nemen naar huis, antwoordde u dat het in een boodschappentas zat en niemand daarin zou kijken (CGVS, p.12). Gelet op de veiligheidssituatie, de kennis van uw dorpelingen over uw vaders beroep en de aanwezigheid van talibanleden tussen die dorpelingen, is het onwaarschijnlijk dat u geen gevaar zag in het meebrengen van zijn uniform naar huis, terwijl hij het simpelweg kon laten wassen op het werk.

Bovendien is het niet geloofwaardig dat uw familie u pas op de hoogte bracht van uw vaders verdwijning na 12 dagen. Volgens uw verklaringen had u de intentie om in Turkije de situatie af te wachten en dan terug te keren (CGVS, p.19). Dat uw moeder u aldus niet meteen op de hoogte zou brengen van dergelijke feiten, is allerm minst plausibel.

Ten slotte legt u een appreciatiebrief voor van uw vaders periode als chauffeur voor de Amerikanen. Volgens uw verklaringen kreeg uw vader deze in 2013, nadat hij een jaar in dienst was, en verklaarden ze erin dat hij loyaal was en dus daar kon blijven. In het attest staat echter geschreven dat uw vader tewerkgesteld was van februari 2013 tot december 2017 en wensten ze hem succes in zijn verdere carrière. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalde u dat hij eerst met een andere auto reed en ze keken of hij geschikt was voor de job, en het dus in 2013 kreeg. Wanneer opnieuw herhaald dat het duidelijk is op de brief dat deze geschreven is aan het einde van de beroepsactiviteit, geeft u aan niet te weten wanneer hij de brief precies kreeg (CGVS, p.17). Ook de naam van de persoon die deze brief ondertekende, kan u niet geven.(CGVS, p.17). Opmerkelijk is ook dat de brief verschillende grammaticale fouten bevat terwijl deze wel geschreven is door een Engelstalige persoon. Ook van de dreigbrief die u voorlegt, kent u de datum niet. U stelt dat de taliban de Arabische kalender gebruiken en u deze niet kent (CGVS, p.18). Van een verzoeker internationale beschermingen kan echter op zijn minst verwacht worden dat die zich informeert over de documenten die hij voorlegt om zijn verklaringen te staven.

Ook wat betreft uw eigen problemen, overtuigen uw verklaringen niet.

U verklaarde dat u en uw vader beschuldigd werden van de dood van uw neef, die tevens een lid van de taliban is (CGVS, p.15). Dat echter enkel u, na de dood van uw vader, verder problemen ondervond die uiteindelijk tot uw vertrek leidden, maar uw vader, die tewerkgesteld was bij de Afghaanse veiligheidsdiensten, zonder probleem zijn job verder kon uitoefenen en pas de nood zag te vertrekken na de val van het regime, is in geen geval geloofwaardig.

U geeft daarnaast geen enkele plausibele reden waarom de taliban zou denken dat u of uw oom verantwoordelijk waren voor de raid waarin het talibanlid, uw neef, omkwam, louter dan dat jullie hem goed kenden en anderen niet (CGVS, p.21). Bovendien geeft u aan in het verleden nooit problemen te hebben gehad met de neef in kwestie (CGVS, p.21).

Dat u verder slechts over één foto beschikt samen met uw collega's, één die uw zus had, terwijl u aangeeft dat er zovele waren is niet geloofwaardig. U geeft aan dat uw collega's verspreid zijn over verschillende plaatsen en u deze daarom niet heeft (CGVS, p.18) Dat u echter niet één van deze vele collega's kon bereiken om deze foto's met u te delen is frappant. Dat er verder behalve die ene foto die uw zus had geen enkele andere foto bij uw familie in Afghanistan was, is evenmin geloofwaardig.

Dat u daarnaast een kaart had van NDS, maar deze niet kan voorleggen, is niet aannemelijk. U geeft aan dat u moeder de documenten verbrandde uit schrik voor huiszoekingsacties van de taliban (CGVS, p.7). ze wist echter niet welke documenten ze verbrandde omdat ze ongeletterd is en dus verbrandde ze behalve documenten van uw vader ook documenten van u. Dat uw moeder echter geen kaarten van NDS of andere badges zou kunnen onderscheiden, haar ongeletterdheid in acht genomen, is echter onaannemelijk. Dat ze daarnaast enkele documenten verbrandde uit schrik voor deze acties, maar sommige toch kon bewaren, is niet aannemelijk. Dat u bovendien zelf niet de tijd nam om foto's te nemen van uw belangrijkste documenten voor uw vertrek, is allesbehalve logisch, aangezien u vertrok voor de machtsovername en u moeder de documenten pas daarna verbrandde (CGVS, p.7). Uw verklaring hiervoor was eerst dat uw gsm gestolen was in Griekenland (CGVS, p.19). Geconfronteerd met het feit dat u onmogelijk kon weten dat uw gsm gestolen zou worden, verklaarde u dat u nooit dacht dat de overheid zou vallen en dat het uw intentie was even naar Turkije te vluchten om de situatie af te wachten

en dan terug naar Afghanistan te keren (CGVS, p.19). gezien u deel uitmaakte van een opstand gericht tegen de taliban is uw handelswijze niet plausibel.

Dat u ten slotte na de dood van uw oom nog 10 dagen in Afghanistan kon blijven (CGVS, p.21) zonder maatregelen te ondernemen en zonder concrete problemen te ondervinden, ondermijnt uw geloofwaardigheid nog verder.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Uw taskara en die van uw oom zijn een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Uit rijbewijs van uw vader kan niets afgeleid worden over zijn beroepsactiviteiten en de door u aangehaalde problemen. Uw werkbadge is een geplastificeerd stuk papier, waardoor er geen bewijskracht aan kan worden toegekend.

De foto's van uw oom en diens dood tonen niet aan in welke omstandigheden uw oom het leven gelaten heeft. Dat de afgebeelde persoon daadwerkelijk uw oom is kan evenmin worden vastgesteld.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze

sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted

killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven

van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-**

economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij meent dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt ten eerste dat er geen rekening werd gehouden de redenen waarom hij naliët bij de DVZ te vermelden dat hij lid was van een opstandbeweging. Hij benadrukt dat hij bij het begin van het persoonlijk onderhoud onmiddellijk en uit eigen beweging had toegelicht dat hij dit niet had kunnen vertellen. Hij wijst erop dat zijn vluchtrelaas bij de DVZ in grote mate overeenkomt met wat hij uiteengezet heeft bij het CGVS.

Ten tweede meent hij dat het onduidelijk is waarom het geen steek houdt voor zijn geloofwaardigheid dat hij zijn documenten pas 10 à 15 dagen voor het persoonlijk onderhoud heeft ontvangen. De commissaris-generaal gaat volgens hem uit van een selectieve lezing van zijn verklaringen. Hij onderstreept dat de documenten tijdig, zijnde vóór de behandeling en de beoordeling van zijn verzoek werden voorgelegd en tijdens het persoonlijk onderhoud konden besproken worden. Hij merkt op dat hij heeft voldaan aan de verplichting om de documenten zo spoedig mogelijk aan te brengen, zoals beschreven in artikel 48/6, §1 van de Vreemdelingenwet. Hij ziet niet in hoe het eventuele lange wachten om deze documenten te verkrijgen een negatieve indicatie van de geloofwaardigheid vormt. Hij verwijt de commissaris-generaal geen rekening te houden met de concrete omstandigheden waardoor het contact met zijn familie in Afghanistan geen evidentie is sinds de machtsovername. Volgens hem is het niet duidelijk op basis van welke verklaringen de commissaris-generaal oordeelt dat hij volledig nieuwe asielmotieven zou aangebracht hebben, terwijl hij zowel bij de DVZ als bij het CGVS verklaard heeft dat hij vertrokken is uit Afghanistan ingevolge een aanval van de taliban waarbij zijn oom gedood werd.

Ten derde voert hij aan dat er bij de DVZ verkeerdelijk genoteerd werd dat hij soms werkte voor zijn vader. Hij herhaalt dat hij uiteindelijk toch twee namen van collega's kon noemen en dat de commissaris-generaal te hoge verwachtingen creëert. Hij acht het grote belang dat in de bestreden beslissing wordt gehecht aan de eventuele uitleg van de raadsman volstrekt overbodig. Voorts legt hij uit dat, gezien hij wel wist te duiden wie zijn vaders overste en collega's waren, enkel het motief rest dat hij niet kon zeggen hoe zijn vader chauffeur was geworden en wat die job inhield. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt volgens hem dat hij wel degelijk concrete en specifieke verklaringen heeft afgelegd over zijn vaders job. Hij kon vertellen dat zijn vader in 2012 met zijn job gestart was, maar omdat hij toen 11 jaar oud was kan er van hem moeilijk verwacht worden te weten op welke manier hij aan die job is geraakt. Hij voegt tot slot nog toe dat hij ook specifieke en concrete informatie kon geven over de tweede job van zijn vader voor de autoriteiten.

Ten vierde betoogt hij dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout maakt door te stellen dat het onaannemelijk is dat zijn vader nooit eerder problemen heeft gekend omwille van zijn werk. Hij beweert dat hij en zijn familie, omwille van moeilijkheden door van zijn vaders tewerkstelling, wel degelijk voorzorgsmaatregelen genomen hebben en naar het districtscentrum verhuisd zijn ongeveer 4 à 5 jaar voor zijn vertrek. Hij bevestigt de informatie van de commissaris-generaal, dat de overheid enkel controle had in het districtscentrum en dat het daar veilig was.

Ten vijfde herhaalt hij dat zijn vader zijn uniform slechts éénmalig thuis heeft gewassen en dat hij toen wel degelijk voorzorgsmaatregelen nam.

Ten zesde stelt hij dat de lat opnieuw zeer hoog wordt gelegd waar de commissaris-generaal het niet geloofwaardig acht dat zijn familie hem pas op de hoogte bracht van zijn vaders verdwijning na 12 dagen. Hij stelt dat dit allesbehalve onredelijk lang of laattijdig te noemen is, gezien hij toen reeds het land was ontvlucht en in Turkije vastzat.

Ten zevende betoogt hij dat het niet voldoende is om geen rekening te houden met zijn documenten louter omdat hij twee data niet kon geven. Volgens hem diende er een inhoudelijke geloofwaardigheid aan te worden verschaft.

Tot slot gaat hij in op zijn eigen problemen. Hij gaat niet akkoord met het motief dat het niet geloofwaardig is dat zijn vader zijn job verder kon uitoefenen en pas na de val van de regering moest vertrekken, terwijl hij verdere problemen met de taliban ondervond en na de dood van zijn vaders neef tot een vertrek genoodzaakt was. Hij meent dat dit uitgaat van een volstrekt subjectieve beoordeling waarmee de commissaris-generaal zich in de plaats tracht te stellen van wat een redelijk te verwachten gedrag of handeling in een bepaalde situatie had moeten zijn. Hij benadrukt dat hij niet hetzelfde beschermingsniveau als zijn vader genoot, vermits die nog werkte voor de Afghaanse veiligheidsdiensten. Hij stipt voorts aan dat hij niet onmiddellijk na de dood van zijn neef is gevlucht, maar pas na de dood van zijn oom, een tiental dagen later. Dat zijn vader Afghanistan pas ontvluchtte na de machtsovername, mag volgens hem niet verbazen gelet op de vele lotgenoten die dit ook deden en de objectieve landeninformatie die deze situatie ook aankaart. Hij merkt op dat hij problemen kreeg ingevolge de moord op zijn vaders neef omdat hij en zijn vader als overheidsgezin beschouwd werden. Hij stelt vast dat hij hier tijdens het persoonlijk onderhoud niet verder over bevraagd werd. De vaststellingen van de commissaris-generaal aangaande de foto's en de documenten getuigen volgens hem van een uiterst subjectieve waarschijnlijkheidsbeoordeling. Volgens hem diende de commissaris-generaal de inhoud en de bewijswaarde van de werkbadge grondiger te onderzoeken in plaats van louter te stellen dat het "een geplastificeerd stuk papier" is. Hij meent dat een verwijzing naar landeninformatie, niet mag gebruikt worden als *passe-partout* argument zonder een grondig, inhoudelijk en individueel onderzoek.

Vervolgens zet hij uiteen dat hij sinds de machtsovername een gegrond risico loopt op vervolging vanwege de verwantschap van hem en zijn familie met de voormalige overheid. Om dit aan te tonen, verwijst hij naar rapporten van de EUAA en ASYLOS.

Verzoeker gaat vervolgens in op het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van (toegeschreven) politieke en/of religieuze overtuigingen en/of het behoren tot een specifieke sociale groep. In arresten van de Raad werd duidelijk aangegeven dat een verzoeker een nood aan bescherming kan aantonen op basis van zijn persoonlijke evolutie tijdens zijn verblijf in België. Enerzijds gaat het om verwesterd gedrag dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te houden, zodat niet kan worden verwacht dat men dit opgeeft. Anderzijds gaat het over de mogelijkheid 'to play the game' en om een religieuze of politieke overtuiging die toegedicht kan worden omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Hij wijst erop dat een jonge leeftijd relevant is gezien jongeren erg beïnvloedbaar zijn en er kan worden aangenomen dat zij onbewust westerse gedragingen en kenmerken eigen maken. Dit argument vindt volgens hem steun in wetenschappelijk onderzoek waaruit blijkt dat de sociale en persoonlijkheidsontwikkeling plaatsvindt tijdens de vormgevende adolescentie. Hij meent dat de notie van 'normen en waarden' bijzonder abstract is en niet gemakkelijk te formuleren is voor personen in hun vormende jaren. Hij vervolgt dat 'verwesterde' Afghanen ook vervolging riskeren omdat ze omwille van hun verblijf in Europa beschouwd worden als leden van een specifieke sociale groep. Hij meent dat de beoordeling in de zaak C-646/21 van het Hof van Justitie van de Europese Unie kan worden toegepast op Afghanen die door hun verblijf en blootstelling aan de Belgische en Europese samenleving in geval van terugkeer naar Afghanistan door de samenleving, maar vooral door de *de facto* autoriteiten als afvallig beschouwd worden en daardoor tot een specifieke sociale groep behoren. Hij voert aan dat dit ook het standpunt is van UNHCR in de zaak C-646/2, waarin zij onder meer het principe van het hoger belang van het kind en het subjectief en objectief element van een gegronde vrees toelichten. Hij concludeert dat het ontdekken, uitdragen en aanvaarden en dus het geloof in fundamentele rechten en vrijheden, normen, waarden, opvattingen, ideeën, gedachtes, overtuigingen en gedragingen, in de huidige Afghaanse maatschappelijke context per definitie betekent dat een verzoeker om internationale bescherming op grond hiervan vervolging riskeert. Hij meent voorts dat de commissaris-generaal op geen enkele wijze onderzocht heeft in welke mate hij een door zijn verblijf eventueel veranderd wereldbeeld heeft ontwikkeld en dat niet alleen uit een gedragswijziging, maar ook uit een geloofswijziging een nood aan bescherming kan afgeleid worden. Hij stelt dat er moet rekening gehouden worden met zijn rurale herkomst uit Khogyani, Nangarhar waarbij traditionele normen en waarden nog een grotere rol spelen en de sterke aanwezigheid van gewapende groeperingen zoals ISKP in zijn regio.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie behoudt verzoeker zich het recht om dit middel verder uit te werken in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende (nieuwe) stukken:

- Verzoeker somt als stukken 3 en 4 de door hem gehanteerde bronnen op.

3.2. Op 1 februari 2024 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023;
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan Targeting of individuals van augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023.

3.3. Op 5 februari 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Aanbevelingsbrief van het Amerikaans leger, waarvan het origineel werd getoond ter terechtzitting;
- Aanbevelingsbrief Ministerie van Nationale Defensie, waarvan het origineel werd getoond ter terechtzitting, inclusief voor eensluidend verklaarde vertaling;
- Badge opstandbeweging, waarvan het origineel werd getoond ter terechtzitting, inclusief voor eensluidend verklaarde vertaling;
- Werkbadge van de vader van verzoeker, waarvan het origineel werd getoond ter terechtzitting;
- Enveloppe van verzending uit Afghanistan, waarvan het origineel werd getoond ter terechtzitting;
- Enveloppe van verder verzending met DHL, waarvan het origineel werd getoond ter terechtzitting;
- Arbeidscontract bepaalde duur april-mei 2023 L.B. BV;
- Arbeidscontract bepaalde duur augustus 2023-maart 2024 L.B. BV;
- Aanbevelingsbrief L.B. BV;
- Aanbevelingsbrief M.V., zaakvoerder bistro Z.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet

daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Het is zo dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Aldus kan er worden besloten dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer vermoord te worden door de taliban enerzijds omdat hij deel uitmaakte van een opstandbeweging tegen de taliban en anderzijds omdat zijn vader voor de overheid werkte. De taliban vermoedden hun betrokkenheid bij de huiszoekingen waarbij één taliban lid om het leven kwam.

4.4.2. De commissaris-generaal weigert middels de bestreden beslissing verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- (i) Verzoeker maakt zijn job als deelnemer van een opstandbeweging niet aannemelijk, gezien (a) hij hier geen enkele melding van maakt bij de DVZ; (b) het niet logisch is dat hij de documenten die dit lidmaatschap konden aantonen slechts 10-15 dagen voor het persoonlijk onderhoud ontving;
- (ii) Het geheel van verzoekers verklaringen omtrent de beroepsactiviteiten van zijn vader blijven te vaag en te beperkt daar hij (a) niet weet hoe zijn vader chauffeur werd voor een watertanker van de Amerikanen; (b) niet weet wie zijn collega's of oversten waren bij zijn vaders eerste job als chauffeur van de

watertanker; (c) geen kennis heeft over de inhoud van diens job; (d) de collega's van zijn vaders job voor het Afghaanse leger die hij wel kende niet vermeldt wanneer het hem gevraagd wordt;

(iii) Het is onaannemelijk dat zijn vader, zonder enige voorzorgsmaatregelen te nemen, nooit eerder problemen had omwille van zijn werk;

(iv) Het is onwaarschijnlijk dat zijn vader éénmaal zijn uniform zou meebrengen om het thuis te wassen, terwijl hij dit anders altijd op het werk deed;

(v) Het is niet geloofwaardig dat verzoekers familie hem pas na 12 dagen op de hoogte bracht van zijn vaders verdwijning;

(vi) Verzoeker heeft zich niet geïnformeerd over de documenten die hij voorlegt daar (a) de inhoud van de appreciatiebrief van zijn vaders periode als chauffeur bij de Amerikanen tegenstrijdig is met de verklaringen die hij aflegt; (b) hij niet weet wanneer zijn vader de appreciatiebrief precies kreeg; (c) hij geen naam kan geven van de persoon die de appreciatiebrief ondertekende; (d) de appreciatiebrief verschillende grammaticale fouten bevat; (e) hij niet kan zeggen welke datum er op de dreigbrief vermeld staat;

(vii) Verzoekers verklaringen betreffende zijn eigen problemen kunnen niet overtuigen nu het niet geloofwaardig is dat (a) enkel hij, na de dood van zijn neef, verder problemen ondervond, maar zijn vader niet; (b) de taliban zouden denken dat hij of zijn oom verantwoordelijk waren voor de raid waarbij het talibanlid om het leven kwam; (c) hij slechts over één foto met zijn collega's beschikt, terwijl hij aangaf dat er zoveel waren; (d) hij zijn kaart van de NDS niet kan voorleggen omwille van het feit dat zijn moeder de documenten verbrandde; (e) hij, na de dood van zijn oom, nog 10 dagen in Afghanistan kon blijven zonder maatregelen te nemen of concrete problemen te ondervinden;

(viii) De door verzoeker voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen daar (a) zij slechts bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is; (b) zijn taskara en de taskara van zijn oom een loutere aanwijzing van hun identiteit betreffen die hier niet ter discussie staat; (c) uit het rijbewijs van zijn vader niets kan afgeleid worden over zijn beroepsactiviteiten en de aangehaalde problemen; (d) zijn werkbadge een geplastificeerd stuk papier is, waardoor er geen bewijskracht aan kan worden toegekend; (e) de foto's van zijn oom en diens dood niet aantonen dat het daadwerkelijk om zijn oom gaat of in welke omstandigheden hij het leven gelaten heeft; (f) de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is gelet op het feit dat Afghaanse officiële documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden.

4.3.3. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals *infra* blijkt, in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich louter tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch laat hij in zijn geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen.

4.3.3.1. Vooreerst maakt verzoeker het profiel van zijn vader als chauffeur van een watertanker voor de Amerikanen en chauffeur voor de commandant van het legerkorps niet aannemelijk.

Ten eerste ondermijnen verzoekers uitermate vage verklaringen over de beroepsactiviteiten van zijn vader de geloofwaardigheid van diens voorgehouden profiel. Zo kan hij geen of slechts vage informatie geven over hoe zijn vader gestart is met zijn werk voor de Amerikanen (NPO, p. 10), wat de namen waren van de Amerikanen met wie zijn vader werkte of de naam van zijn overste (NPO, p. 11), wat de opleiding die zijn vader voor zijn tweede job nodig had precies inhield (NPO, p. 11), wie zijn collega's waren bij zijn tweede job (NPO, p. 12) en welke incidenten zijn vader reeds had meegemaakt (NPO, p. 12-13). Toen hij gevraagd werd naar een anekdote over zijn vaders job kon hij louter vertellen dat hij dit niet wist, maar dat zijn vader blij was op zijn job (NPO, p. 12). Dat hij achteraf enkele namen van collega's bij zijn vaders tweede job kon noemen (NPO, p. 14) en bepaalde informatie wel kon duiden, is niet voldoende om zijn gebrek aan kennis voor het overige te vergoelijken. Zijn beperkte kennis over bepaalde aspecten van zijn vaders werkzaamheden valt immers zeer moeilijk te rijmen met het gegeven dat zijn vader dit werk voor een lange tijd heeft uitgevoerd, namelijk sinds 2012 tot aan de machtsovername (NPO, p. 10-11). Dergelijke vage en weinig gedetailleerde antwoorden doen bovendien verbazen daar verzoeker bij de DVZ verklaarde dat hij soms ook voor zijn vader werkte. Concreet zegt hij: "*Hij was chauffeur voor een tanker van de Amerikanen en soms reed ik ook*" (AD CGVS, Verklaring DVZ, 15.09.22, punt 12). Indien die tewerkstelling een dermate lange periode bestreek en verzoeker soms meereed, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat hij meer informatie kon geven over zowel zijn vaders werk als de bijhorende

taken. Verzoeker kan bezwaarlijk simpelweg zijn verklaringen bij de DVZ ontkennen, nu hij tijdens het interview op de DVZ werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat de CGVS-vragenlijst in het Pashtou aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst 15.09.22). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker, gevraagd naar het verloop van het interview bij de DVZ, aangaf dat hij de tolk goed verstaan had (NPO, p. 2). Verzoekers kritiek blijft aldus beperkt tot een loutere blote bewering en vermag aldus niet de vastgestelde inconsistentie te doen opheffen. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal voorts te hoge verwachtingen te creëren of eisen op te leggen met betrekking tot de kennis over de job van zijn vader en stelt dat hij slechts 11 jaar oud was toen zijn vader met zijn eerste job startte. Dit betoog kan echter niet overtuigen. Hij was inderdaad 11 jaar bij de start van zijn vaders eerste tewerkstelling in 2012, maar op het einde ervan was hij ongeveer 16 jaar en had hij dus de jaren des onderscheid bereikt. Zijn vaders tweede tewerkstelling liep tot zijn 20 jaar. Gedurende deze werkperiodes van zijn vader was verzoeker oud genoeg geworden om zijn vaders tewerkstelling actief te kunnen volgen, zodat hij zijn gebrek aan kennis niet kan vergoelijken door een vermeende jonge leeftijd. Bovendien kan zelfs van een jonge verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten. Indien nog zou worden aangenomen dat zijn vader hem weinig informatie heeft gegeven, kan er redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden om zich hierover nadien te informeren bij andere familieleden met het oog op zijn verzoek om internationale bescherming, wat *in casu* niet onmogelijk zou moeten zijn gezien hij zelf aangaf dat hij in contact staat met zijn oom en zijn moeder via whatsapp (NPO, p. 5 en 6). Zijn vaders tewerkstelling is per slot van rekening de kern van zijn asielrelaas en de reden voor zijn vrees voor vervolging door de taliban en bijgevolg kan er worden verondersteld dat hij al het nodige zou doen om zoveel mogelijk informatie te verzamelen om dit te staven.

Ten tweede worden verzoekers verklaringen niet ondersteund door zijn documenten. Hij legt een appreciatiebrief neer, waarvan hij het origineel kan tonen ter terechtzitting en verklaart tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat zijn vader die heeft ontvangen tijdens zijn tweede tewerkstelling als chauffeur voor de commandant (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5; aanvullende nota van 5 februari 2024, stuk 6; NPO p. 17). Het is opmerkelijk dat verzoeker niet in staat is te vertellen wanneer die brief werd opgesteld (NPO, p. 16-17). Te meer nu hij wel kan aangeven dat erin staat vermeld dat zijn vader zijn werk goed deed, loyaal was en niks misdeed (NPO, p. 16). Waar de *protection officer* vraagt of hij de datum dan niet heeft gelezen, antwoordt hij simpelweg "Nee". Hij legt voorts een ervaringscertificaat van zijn vader neer, waarvan hij ook het origineel toont ter terechtzitting (aanvullende nota van 5 februari 2024, stuk 5, AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7 en NPO p. 17). Hij legt uit dat zijn vader dit had ontvangen toen hij voor zijn eerste werkgever werkte (NPO, p. 17). Op de vraag van de *protection officer* of zijn vader dit certificaat in 2013 ontvangen had, antwoordt verzoeker dat hij het document kreeg één jaar nadat hij er in 2012 werkte (NPO, p. 17). Verzoeker herhaalde dit vervolgens: "Ja, hij kreeg het in 2013 toen hij er al even werkte en er geen problemen waren." (NPO, p. 17). Dat zijn vader in 2012 is beginnen werken voor de Amerikanen vindt geen steun in de documenten getiteld 'experience certificate' en 'appreciatiebrief'. Er staat te lezen dat verzoekers vader van februari 2013 tot december 2017 tewerkgesteld was als chauffeur (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7) en er wordt in meegedeeld dat ze hem een goede werknemer vonden en hem het beste wensen voor de toekomst. De *protection officer* wijst hem erop dat het er eerder op lijkt dat zijn vader dit certificaat kreeg op het einde van zijn tewerkstelling in 2017, maar daarop antwoordt verzoeker dat hij niet weet wanneer zijn vader het certificaat kreeg (NPO, p. 17). Hij weet overigens evenmin wie dit certificaat getekend heeft en wijt dit aan het feit dat hij geen Engels kan lezen (NPO, p. 17). Dit is evenmin ernstig nu hij wel degelijk op de hoogte was van de inhoud daar hij wist toe te lichten dat hierin te lezen staat dat hij loyaal is en mocht blijven (NPO, p. 17). Bovendien wordt nog opgemerkt, in navolging van de commissaris-generaal, dat er verschillende schrijffouten en grammaticale fouten in het certificaat staan. Het certificaat zou echter zijn opgesteld door een Engelstalig persoon (E.L.W.), waardoor deze fouten ten zeerste afbreuk doen aan de authenticiteit van dit document, iets wat niet door verzoeker weerlegd wordt. Tot slot legt hij ook een dreigbrief voor die aan zijn vader gestuurd werd (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, NPO, p. 18). Opnieuw overtuigen zijn vage verklaringen hieromtrent niet en moet verzoeker het antwoord schuldig blijven op de vraag welke datum erop vermeld staat. Hij schrijft deze onwetendheid toe aan het feit dat deze datum genoteerd is volgens de Arabische kalender, die hij niet zou kennen (NPO, p. 18). Als de *protection officer* stelt dat de nummers van deze kalender toch hetzelfde zijn als die van de Afghaanse kalender en vraagt om gewoon de verschillende nummers te dicteren, doet hij dit niet (NPO, p. 18). Hij antwoordt louter dat hij deze gekregen heeft toen hij zijn job drie maanden deed, dat er een bedreiging in stond gericht aan zijn vader

over het samenwerken met een bepaalde persoon in een bepaalde basis en dat deze ondertekend was door de chieftaliban (NPO, p. 18). Dat hij eens wel bepaalde informatie geeft over de door hem neergelegde documenten en dan weer niet, getuigt eerder van een ontoereikende kennis van de inhoud ervan. Er kan van verzoeker nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich informeert over de inhoud van de documenten die hij neerlegt, wat hij *in casu* klaarblijkelijk naliet om te doen. Het geheel van zijn verklaringen samen bekeken met de documenten leidt tot de vaststelling dat de documenten zijn verklaringen niet ondersteunen, hij een zeer gebrekkige kennis heeft van de desbetreffende documenten en dat er aldus geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Bovendien, zoals terecht wordt aangestipt in de bestreden beslissing, is de bewijswaarde van Afghaanse documenten zeer gering omwille van wijdverspreide corruptie (AD CGVS, landeninformatie, *COI Focus: corruptie en documentenfraude*). Ook de badge die verzoeker voorlegt van zijn vader en die hij in origineel kan tonen ter terechtzitting (AN van 5 februari 2024, stuk 8, AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5) is niet voldoende om bovenstaande vaststellingen om te buigen. Verzoeker verklaart dat zijn vader in 2017 zijn tweede tewerkstelling is begonnen en dit tot aan de val (NPO, p. 11), terwijl voormelde badge reeds werd afgegeven in 2016 en reeds verviel op 31 december 2017. Dat hij geen andere werkdocumenten kan voorleggen omdat zijn moeder de rest verbrand zou hebben uit schrik voor huiszoekingen door de taliban (NPO, p. 14 en 20), is niet aannemelijk. Het is immers weinig plausibel dat zijn moeder zo bang zou zijn dat ze slechts een deel verbrand zou hebben, maar een ander deel niet. Verzoeker geeft aan dat zijn moeder analfabeet was en niet wist wat ze wegdeed en dat ze in alle haast enkel de dingen die ze niet kon meenemen verbrand zou hebben (NPO, p. 7). Desondanks haar ongeletterdheid kan er toch redelijkerwijze worden verondersteld dat zijn moeder werkdocumenten met officiële stempels en handtekeningen alsook badges of certificaten zou kunnen herkennen en dat deze niet te zwaar zouden zijn om mee te nemen. Tot slot klemmt het feit dat verzoeker alle werkdocumenten van zijn vader in origineel kan tonen ter terechtzitting (AN van 5 februari 2024, stuk 1, 2 en 4) met zijn eerdere verklaringen. Hij gaf aan dat zijn familie verschillende keren had geprobeerd de originelen op te sturen, maar dat dit niet lukte omwille van de militaire aard van de documenten (NPO, p. 3). Hij geeft in zijn aanvullende nota van 5 februari 2024 geen verdere informatie over hoe hij deze werkdocumenten, gelet op deze moeilijkheden, nu wel in origineel ontvangen heeft.

Ten derde kan er verder getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van zijn vaders tewerkstelling daar zijn vader geen problemen kende als hij thuis kwam. Dit is uiterst merkwaardig, gezien het hele dorp op de hoogte was van zijn vaders werkzaamheden en dat er verschillende talibanleden in het dorp woonden (NPO, p. 9 en 14). Meer nog, hij verklaart dat de talibanleden langskwamen en mensen bedreigden als ze erachter kwamen dat iemand voor de overheid werkte (NPO, p. 9). Indien zijn familie 4 à 5 jaar vóór zijn vertrek uit Afghanistan verhuisd zijn omwille van moeilijkheden ingevolge zijn vaders job (AD CGVS, Vragenlijst CGVS, 26.01.23, vraag 3.5. en NPO, p. 3), is het opmerkelijk dat ze in hetzelfde district zijn blijven wonen. Zijn uitleg, dat ze in de buurt van het districtscentrum zijn gaan wonen en het daar veilig was omdat de overheid daar nog de controle had (NPO, p. 8-9), wordt gerelativeerd door zijn verklaring dat de situatie in de omliggende gebieden nog steeds zeer slecht was (NPO, p. 8). Ook kan er getwijfeld worden aan zijn vaders verdwijning, gelet op het feit dat verzoeker hier pas 12 dagen nadien over werd ingelicht (NPO, p. 15). Waar verzoeker betoogt dat dit geen onredelijk lange periode betreft omdat hij in Turkije zat, wordt opgemerkt dat zijn familie wel driemaal naar het districtshuis ging om navraag te doen over zijn vaders verdwijning (NPO, p. 15). In dit verband kan er redelijkerwijze verondersteld worden dat zij zo snel als mogelijk aan verzoeker zouden vragen of hij geen verdere informatie had.

Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief met betrekking tot het feit dat zijn vader zijn werkkledij eens mee naar huis had genomen om te wassen, is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissing.

4.3.3.2. Vervolgens maakt verzoeker het niet aannemelijk dat hij lid was van een opstandbeweging tegen de taliban, die gesteund werd door de NDS.

Zo is het vooreerst opmerkelijk dat verzoeker bij de DVZ, hoewel hij gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn herkomstland, hiervan geen melding heeft gemaakt (AD CGVS, Vragenlijst CGVS, 26.01.23, vraag 3.5). Gevraagd naar de specificatie van het beroep antwoordde verzoeker het volgende: *"Ik werkte in een 'tractorshop'. Ik werkte ook soms voor mijn vader. Hij was chauffeur voor een tanker van de Amerikanen en soms reed ik ook"* (AD CGVS, Verklaring DVZ, 15.09.2022, punt 12). Verzoekers uitleg, dat hij zijn lidmaatschap bij een opstandbeweging onvermeld liet omdat hij nog niet beschikte over alle documenten, dat iemand hem had verteld dat hij het niet moest vertellen als hij het niet kon bewijzen (NPO, p. 7) en dat hij dit onmiddellijk gemeld had bij het begin van het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 2), is weinig ernstig. Van verzoeker wordt redelijkerwijze verwacht dat

hij alle wezenlijke elementen waarover hij wordt bevraagd, correct kan aanduiden ook bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. Verzoeker draagt de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Bovendien geeft hij zelf aan dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van zijn lidmaatschap (NPO, p. 8) en betreft dit dus het kernaspect van zijn asielrelaas. Het feit dat zijn vluchtrelaas zoals voorgesteld bij de DVZ voor het overige overeenkomt met wat hij verklaart bij het CGVS is geen verantwoording voor dit opmerkelijk nalaten. De identiteitskaart volksofstand district (Khogyani) (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4 werkkaart; aanvullende nota, stuk 7, originele badge opstandbeweging) ondersteunt verzoekers verklaringen niet. Verzoeker verklaart weliswaar in 2019 begonnen te zijn bij de opstandbeweging, maar de kaart maakt enkel melding van een geldigheid tot eind oktober 2021. Hij geeft voorts aan dat hij als functie 'serbas' had (NPO, p. 7), doch dit staat evenmin vermeld in zijn badge. De foto waarop hij te zien zou zijn met een collega (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10) biedt geen zicht op verzoekers tewerkstelling. Dat hij slechts in staat is één foto neer te leggen van hem en zijn collega's is overigens opmerkelijk in het licht van zijn verklaring dat er veel meer zijn (NPO, p. 17). Bovendien hebben foto's een zeer geringe bewijswaarde en bieden ze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

4.3.3.3. Gelet op het feit dat verzoeker zowel zijn eigen lidmaatschap bij de opstandbeweging als zijn vaders tewerkstelling voor de Amerikanen en het leger niet aannemelijk maakt, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de hieraan verbonden problemen. Voorts overtuigen zijn verklaringen over zijn eigen problemen niet. Verzoeker verklaart dat hij na de dood van de neef van zijn vader en de daaropvolgende dood van zijn oom grote problemen kreeg en hij zich genoodzaakt zag te vertrekken uit Afghanistan (NPO, p. 16). Hoewel hij en zijn vader beiden beschuldigd werden van de dood van een talibanlid, die tevens de neef van zijn vader was (NPO, p. 16), ondervond zijn vader geen verdere problemen met de taliban ingevolge dit incident. Zijn vader kon zijn job kon blijven uitoefenen (NPO, p. 11) en vertrok pas uit Afghanistan na de machtsovername (NPO, p. 22). Ter verantwoording van deze eigenaardigheid legt verzoeker uit dat zijn vader, gezien zijn tewerkstelling voor de Afghaanse veiligheidsdiensten een hoger beschermingsniveau genoot dan hijzelf. Met dit betoog beperkt hij zich tot het herhalen van wat hij reeds tijdens het persoonlijk onderhoud heeft vermeld (NPO, p. 22), zonder te specificeren welke bescherming zijn vader in staat stelde om zoveel later en zonder verdere problemen te vertrekken uit Afghanistan. Hij werpt in dit verband nog op dat hij niet meteen na de dood van zijn vaders neef is gevlucht, maar pas een tiental dagen erna. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen betreffende zijn problemen met de taliban echter juist nog verder, gezien hij hiermee aan toont dat hij nog 10 dagen in Afghanistan kon blijven zonder verdere problemen te ondervinden. Voorts is het weinig waarschijnlijk dat de taliban hem en zijn oom verantwoordelijk zouden stellen voor de raid waarbij één van hun leden (de neef van zijn vader) omkwam. Hij geeft immers aan in het verleden nooit problemen te hebben gehad met deze neef (NPO, p. 21). Verzoekers betoog, dat ze hem en zijn vader als overheidsgezind beschouwden kan niet overtuigen. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt immers niet duidelijk of de taliban *überhaupt* op de hoogte waren van zijn – overigens ongeloofwaardig bevonden - lidmaatschap aan de opstandbeweging (NPO, p. 6-8). Zelfs indien kan worden aangenomen dat de taliban dit wisten of ze hem associeerden met zijn vader, zijn er nog heel wat anderen die ook lid waren of ook werkten voor overheidsdiensten en dus ook als overheidsgezind konden worden aanzien (NPO, p. 8). Waarom specifiek verzoeker of zijn oom gevisieerd zouden worden door de taliban, kan hij dus niet op dienstige wijze verklaren.

4.4.3.4. Gelet op het ongeloofwaardig bevonden profiel van hemzelf en zijn vader, stelt zich de vraag naar het risico dat verzoeker zou lopen als (familielid van) een persoon die werkt voor de Afghaanse overheid zich in beginsel niet.

Voor de volledigheid en ten overvloede blijkt uit de landeninformatie uit het rechtsplegingsdossier niet dat er sprake is van een systematische vervolging (van familieleden) van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse overheid. Hoewel ook wordt aangegeven dat (familieleden van) sommige individuen die onder dit profiel vallen ook vervolging kunnen riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid (zie o.a. EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022, p. 56-65; EUAA *Afghanistan Country Focus* van januari 2022, p. 45-48 en EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023, p. 54-55), wordt dit *in casu* niet aannemelijk gemaakt, daar hij verklaart dat hij niet weet wat er met zijn vader gebeurd is (NPO, p. 15) en dat zijn familie niets meer heeft gehoord van de taliban omdat ze tegen vrouwen en jonge kinderen niets zeggen (NPO, p. 22). Waar hij stelt dat er wel nog naar hem gevraagd werd (NPO, p. 22), wordt dit niet ondersteund door andere elementen aanwezig in het rechtsplegingsdossier, waardoor het bij een blote bewering blijft.

4.4.3.5. Dat ook de overige door verzoeker neergelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn asielaanvraag, wordt door verzoeker niet betwist. De motieven dienaangaande worden in hun geheel onbesproken gelaten (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1, 2, 3 en 9, "taskara verzoeker, taskara oom, rijbewijs vader, foto's oom"). De twee enveloppes die hij in origineel kan voorleggen ter terechtzitting en waarvan een kopie zit bij de aanvullende nota van 5 februari 2024 (AN van 5 februari 2024, stuk 9 en 10) tonen louter aan dat hij post heeft ontvangen uit Afghanistan, niet meer niet minder.

4.4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, is voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.4.5. Waar verzoeker erop wijst dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt.

4.4.5.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA,

Afghanistan targeting of individuals, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation*, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human*

Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en

civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *Afghanistan targeting of individuals* augustus 2022, p. 53-55; *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *Country Guidance* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.4.5.2. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker thans 22 jaar oud is, hij sedert 1 augustus 2022 in België verblijft en hij ongeveer in juli 2021 Afghanistan heeft verlaten. Verzoeker was aldus ongeveer 20 jaar oud op het moment dat hij Afghanistan heeft verlaten en blijft heden anderhalf jaar in België. Zijn verblijf in België gedurende anderhalf jaar weegt *in casu* geenszins op tegen een verblijf van ten minste 20 jaar in Afghanistan. Bovendien beschikt verzoeker over een netwerk in Afghanistan. Hij verklaart dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn moeder en oom die aldaar verblijven (NPO, p. 5 en 6). Hij heeft tevens verklaard er tot de 9^e graad middelbaar onderwijs te hebben gevolgd (NPO, p. 6).

Verzoekers verblijf in België is op zich niet voldoende om aan te nemen dat hij thans een levenswijze heeft aangenomen die bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van aangenomen Belgische of Europese waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd. De twee arbeidsovereenkomsten en twee aanbevelingsbrieven van zijn werkgevers (aanvullende nota, van 5 februari 2024, stukken 11-14), tonen verzoekers inzet op de arbeidsmarkt aan en kunnen getuigen van een bepaalde wil om zich in België te integreren, wat zeker en vast lovenswaardig is. In het kader van verzoekers beschermingsverzoek dient echter te worden geoordeeld dat uit voorgaande documenten niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld. Evenmin wijzen deze elementen op enige mate van (een toegeschreven) verwestering. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban.

Rechterlijke beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar hij verwijst, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.4.6.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door verzoeker geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkermits alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general*

poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker in contact staat met zijn familie in Afghanistan, waardoor hij thans niet afdoende aannemelijk maakt niet te kunnen terugvallen op enig sociaal netwerk in Afghanistan en hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Verzoekers betoog en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiiitische minderheid in stedelijke gebieden.

Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLEED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad nog dat hij in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen worden geoordeeld. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	I. FLORIO
---------------------	-----------